

Onderwijspersoneel de klos?

COC laat je niet los: de winnaars!

KATRIEN VERSTRAETEN

Als lid van het onderwijspersoneel heb je het de laatste jaren niet gemakkelijk. De werkdruk is hoog, je autonomie staat onder druk, de onderwijskwaliteit daalt en je pensioen wordt aangevallen. Daar komt dan nog eens bij dat er mogelijk maatregelen in de pijplijn zitten die helemaal geen oplossing zullen bieden, maar de problemen alleen maar erger zullen maken. Denk maar aan de maatregelen in het plan van de zogenaamde Commissie van Wijzen waarvoor we in mei 2024 massaal op straat zijn gekomen in de vijf provincies.

COC weet dat je het soms moeilijk hebt en wil er voor je zijn. COC laat je niet los! Wij willen voor jou de best mogelijke arbeidsomstandigheden en –voorwaarden, omdat we ervan overtuigd zijn dat kwaliteitsvol onderwijs valt of staat met kwaliteitsvolle werkomstandigheden voor het personeel.

Van 1 september tot 19 december 2025 vroegen we naar je ideeën voor kwaliteitsvol onderwijs. De campagne is ondertussen afgelopen en het nationaal bestuur van COC heeft de winnaars gekozen.



Voor dit nummer spraken we met Patrick Lecointre (56) uit Ardoonie. Hij won de eerste prijs.

Patrick is leraar aan IHKA (H. Kindsheid Ardoonie) en geeft daar economie in de tweede en derde graad. Hij is er gestart in 1992 en heeft altijd in het onderwijs gestaan. Sinds twee jaar is hij lid van COC: "Mijn collega's die vakbondsafgevaardigde zijn, hebben mij van het belang ervan overtuigd. Er waren wat persoonlijke kwesties die meespeelden, maar ik voelde vooral dat er algemeen heel wat veranderingen op til waren. Ik vind het belangrijk dat het beleid ook de leraar hoort. Hoe meer leden de vakbond heeft, hoe sterker die onze stem kan laten horen."

Patrick heeft altijd veel voldoening gehaald uit zijn job als leraar. "Merken dat je een impact hebt op de leerlingen, dat je voor hen het verschil kan maken, is heel waardevol. Het onderwijs is een belangrijke bouwsteen van onze maatschappij en weten dat je daar als leraar aan bijdraagt, geeft veel energie."

"Merken dat je een impact hebt op de leerlingen, dat je voor hen het verschil kan maken, is heel waardevol."

PATRICK LECOINTRE

Hij merkt op dat zijn job niet meer hetzelfde is als in het begin en niet alle veranderingen zijn even positief. "In het begin van mijn carrière kon ik me echt focussen op de inhoud van mijn lessen en op de verschillende werkvormen die ik er toepaste. Daar zijn heel veel taken bijgekomen die ook hun waarde hebben, maar die tijd en energie kosten die ik niet meer aan mijn lessen kan besteden en dat is jammer. Die extra taken zorgen er ook voor dat de werkdruk, fysiek en mentaal, omhoog gaat. Daardoor zie ik veel collega's uitvallen." Hij somt een aantal van die extra taken op: vergaderingen, vakwerkgroepen, reizen en uitstappen organiseren, vakverantwoordelijke zijn, leerlingen begeleiden, plage-uren, wacht-uren, toezichten, klastitularis zijn, leerlingen begeleiden ... Er is ook een grotere stroom aan informatie. Toen hij als leraar begon, hing er elke week een A4'tje met de belangrijke informatie op het informatiebord in de lerarenkamer. Nu komt er veel meer informatie via e-mail, met links naar documenten die ook gelezen moeten worden. Daarnaast zijn er dagelijks e-mails van ouders, leerlingen en collega's. "We moeten ook continu opschrijven wat we doen zodat er een schriftelijk bewijs van is. Ik besteed er veel tijd aan alles in Smartschool te zetten."

Nu hij zelf wat ouder wordt, merkt hij dat hij het allemaal niet meer zo gemakkelijk kan dragen als vroeger. "Je moet zoveel ballen in de lucht houden dat er onvermijdelijk af en toe eens eentje op de grond valt. Ik wil mijn job goed blijven doen en mijn leerlingen blijven boeien. Geen enkele klas is hetzelfde. De leerlingen blijven even jong, maar wij worden jaar na jaar ouder. Soms krijg ik het gevoel dat we wat achterop lopen."

Ondertussen ziet hij de pensioenleeftijd jaar na jaar stijgen. Zo door blijven werken tot 67 ziet Patrick niet zitten. "Het is niet omdat we gemiddeld langer leven, dat ons lijf anders in elkaar zit. Er zijn een aantal collega's die vlotjes voortwerken, maar zij zijn de uitzonderingen die de regel



Organiseer
uitgroeibanen

bevestigen.” Vandaar ook het idee dat hij indiende voor de wedstrijd: ‘Organiseer uitgroeibanen’. “Omdat ik zoveel collega’s zie uitvallen, denk ik dat we een manier moeten zoeken om iedereen aan boord te houden. Als collega’s, bijvoorbeeld vanaf 60, stapsgewijs minder moeten presteren zonder grote financiële gevolgen en wat tijd krijgen om te recupereren, kunnen ze langer blijven werken en gaat hun waardevolle expertise niet verloren. Met de vergrijzing die eraan komt, lijkt me dat heel belangrijk.” Minder lessen moeten geven, is een optie, maar het zou al een grote stap vooruit zijn als oudere leerkrachten al die extra taken niet meer zouden moeten opnemen. “Het zijn vooral die extra’s die veel energie vragen. Zo’n meerdaagse buitenlandse reis is voor mij fysiek niet meer haalbaar.”

Patrick ziet er een tegenstrijdigheid in dat de maatschappij langs de ene kant heel veel van het onderwijs en de leraren verwacht en langs de andere kant de arbeidsvoorwaarden en -omstandigheden van het onderwijspersoneel achteruitgaan. “In de media gaat het vaak over wat we ‘meer’ hebben, zoals de schoolvakanties en de pensioenen, maar dat is niet het volledige plaatje. Onze pensioenen zijn hoger, maar we hebben geen bedrijfswagens, maaltijdcheques, enzovoort en we betalen zelf vaak materiaal dat we nodig hebben. Daarnaast is veel van wat we doen, niet zichtbaar. Ook in het weekend en in de vakanties zijn we aan het werk. Veel collega’s schrijven dan hun eigen cursussen om de kostprijs van handboeken voor de ouders te helpen drukken.”

Voor de toekomst van ons onderwijs vindt Patrick het belangrijk dat we blijven inzetten op een aantrekkelijke job. “We moeten ervoor zorgen dat jonge mensen met een sterk profiel voor het onderwijs blijven kiezen.”